

тоя градъ. Това турско бѣснидо накарало Иля да работи по-отчаянно. Ильо захваналъ да убива сѣки единъ турчинъ, който му са попадалъ въ рѣцете. Единъ день той испроводилъ до кѣостендилскиятъ каймакаминъ такава едно писмо, въ което са говорило, че ако жената му и дѣцата му не бждатъ пуснати, то той ще да захване да коли, да бѣси и да пали на кадето може. Разбира са, че послѣ това заплашване турците пуснале и жената му, и дѣцата му. Когато изминала и шестата година, то между Илювата дружина са появили различни несжгласия и ситни неудоволствия. Сѣки изъ другарите му пожелалъ да стане самостоятеленъ войвода и да предводи отдѣлена чета. Най-напредъ са одѣлилъ отъ Иля Стоименъ; а слѣдъ него отишла и половината отъ Илювите другари. Дълго време Ильо са молилъ на Стоимена и на неговите другари да го не оставятъ сами; но неговите молби останаде сжвсѣмъ напразни. — „Ти мислишъ, че само Ильо може да бжде войвода,“ казалъ Стоименъ, и оставилъ го. Отъ онова време славата на Илювата чета захванала да угасва: но самото Илюво име са прославяло се повече и повече. А какво е станало съ Стоимена и съ неговата дружина? Ето какво. Още не преминале нито двѣ недѣли, а турците захванале да донасятъ отъ планината една по една главите на Стоименовите другари. Когато турците раниле и Стоимена, то Ильо го земалъ при себѣ си, излѣчилъ го и направилъ го пакъ байряктаринъ; но Стоименъ оставилъ изново благодѣтельтъ си, и билъ разбиенъ отъ турците още веднашъ. Преминале още шестъ години. Въ продължението на това време